

FOLK og LAND

UAVHENGIG
AVIS

1345 ØSTERAS

Juni 1976

Nr. 6 - 25. årgang

Løssalg kr. 3,—

Norsk journalist river glorien av Mosambiques «frigjørere»

HEDER TIL EGIL ULATEIG FOR ÅPEN OG KLAR TALE

Free-lance-journalisten Egil Ulateig, som ihvertfall ikke er kjent for et «reaksjonært» syn på «frigjøringsbevegelsene» i Afrika, har nå studert tingene ved selvsyn. I en reportasje i «Dag og Tid» forteller han om Mosambique og Frelimo som er svært lite smigrende for disse «frigjørerne». Her er et kort sammendrag:

Hundrevis, kanskje tusenvis av mennesker er henrettet, og disse utrenskninger, som rammer både sorte og hvite, fortsetter.

Et langt større antall er inne- sperret i konsentrasjonsleirer. Det store Makoe-folket i nord er særlig skeptisk overfor Frelimo. Det har vært flere opprørs- forsøk, og alle er ennå ikke slått ned.

Det økonomiske liv i landet har så å si opphørt å funksjo- nere, og den viktigste grunn til det er at de fleste av de 170.000 portugisere har forlatt landet. Diktatoren Samora Machel blir stadig mer aggressiv overfor de hvite. (Forts. side 6)

Røde provokatører vil at vi skal tro på «politivold»

MEN FOLKET FORLANGER ORDEN, RETTFERD OG FRED

Det skrikes så mye om «politivold» nå om dagen at enkelte begynner å ta påstanden alvorlig. Og det er da også hensikten. Når myndighetene nå med bekymret mine skal til å studere «problemet politivold», er det i virkelig- heten en seier for våre maoister og andre uansvarlige ele- menter. Dermed har de nemlig fått en slags offisiell be- kreftelse på at det ikke bare er tøv de farer med og kan få enda noen flere til å tro på sine løgner. Men virkelig- heten er en annen. I 99 av 100 tilfeller dreier det seg ikke om «politivold», men om nøye planlagte og godt ledede røde provokasjoner.

Ta bare Linjegodsaffæren og det slett ikke er streik, og de vet den «politivold» det der hyles på forhånd at politiet er forplik- om. Noen hundre maoiststuden- tet til å gripe inn. Demonstran- ter blokkerer en arbeidsplass der tene får de reglementerte ad-

varsler og anmodninger om å fjerne seg. Isteden lenker de seg sammen til en «kampfront». Ønsker vi så at politiet skal bøye seg for lovbrysterne og tusle vekk med halen mellom bena? Eller skal de sette seg i respekt? Selv- følgelig det siste. Men når poli- tiet tar fatt i lederne, gjøres det hard motstand. Det blir foto- grafert, og bildene kommer i avisen. Se: «Politivold»! Og pro- vokatørene hyler, sprer flyvesed- ler og opptrer som de foruret- tede.

(Forts. side 6)

Uverdigg å sverte et dyktig og evnerikt menneske fordi man er politisk uenig med ham

EN KOMMENTAR TIL OLE LUDVIG NYMOENS NTB-ARTIKKEL OM QUISLINGS ARBEIDE VED MOSKVA-LEGASJONEN

Gjennom NTB ble det for av NTB, om Vidkun Quislings en tid siden sendt ut en ar- arbeide ved vår Moskva-legasjon tikkelse som prøver å reduse- i siste halvdel av tyveårene. I re Vidkun Quislings innsats artikkelen blir det trukket kon- ved den norske legasjon i klusjoner som ikke bør stå i Moskva. Svaret som vi uimotsagt.

gjengir nedenfor, ble også Når Quisling ble ansatt ved sendt ut av NTB, men vi legasjonen, var det for å ta seg har ennå ingen oversikt av de britiske interesser, et an- over hvilke aviser som fant svar Norge hadde tatt på seg plass til det. etter et brudd mellom Storbri- tannia og Sovjetunionen. Ny- moens konklusjon synes å være at Quisling ikke fylte denne opp- gave, og at han i virkeligheten

Av INO's formann,
KÅRE HAUGERUD

ikke var stort mer enn en van- lig kontorist. Dette kommer han frem til etter at han i Utenriks- departementet har funnet ut at ingen brev eller rapporter i den- ne perioden var undertegnet av Quisling, men derimot av sende- mannen eller andre faste diplo- mater ved legasjonen.

Hvis et slikt forhold overho- det skulle tillegges noen betyd-

ning, måtte det være fordi sta- sjonssjefen, sendemann Andreas Urbye, ikke hadde tillit til Quis- ling og derfor nektet ham å un- dertegne. Av Nymoens egen ar- tikkelse fremgår imidlertid det stikk motsatte, Urbye kjempet med nebb og klør for å få Quis- ling fast ansatt, men forgjeves. Som Nymoen selv skriver: «Ur- byes bevisste favorisering av Quisling førte til en hissig note- veksling med Utenriksdeparte- mentet, som ikke ville finne seg i at en utenforstående kom inn i

de diplomatiske rekker. «Saken Quisling» ble etterhvert en pres- tisesak for departementet, og Urbye ble tvunget til å jenke seg...»

Når prestisjerende departe- mentsfolk greier å hindre en dyktig manns karriere fordi han er en «utenforstående», da trek- ker Nymoen den konklusjonen at han var intetsigende og ube- tydlig. Om enhver annen ville man sagt at han var blitt urett- ferdig behandlet.

(Forts. side 7)

AKP(m-l) spekulerer i uteliggernes nød

SABOTERER HJELPETILTAK OG STILLER
UREALISTISKE KRAV

AKP(m-l) har ved å mobili- ulovlige streiker i sosialsektoren sere deltidsansatte, særlig stu- i Oslo. denter, foreløpig gjenvunnet Et av de felter hvor m-l'erne makten i Sosiale Etaters Fore- har greid å gjøre stor skade, er ning i Oslo. Størstedelen av det blant uteliggerne, de såkalte her- faste personale er dypt og inder- bergister. Gjennom forskjellige forarget over maoistenes virk- slags aksjoner og demonstrasjo- somhet, men har foreløpig hatt ner forsøker de å stoppe helt vanskeligheter med å nedkjempe nødvendige hjelpetiltak som av- dem på grunn av den møteplikt rusningsstasjoner, treningsentra, og jernharde disiplin blant sine medlemmer som AKP(m-l) foreløpig greid å stanse et tiltak praktiserer. Sin makt i Sosiale som for fem kroner pr. dag ville Etaters Forening har disse folk gitt herbergistene et kraftig mid- bl. a. brukt til å gjennomføre tre (Forts. side 7)

Urett i Barentshavet

Sovjetunionen er blitt from og vil godta en domstol i hav- rettsspørsmål. Bare ikke i de saker som har virkelig betyd- ning. Kontinentalsokkelspør- mål skal være unntatt, hvilket vil si at Sovjetunionen ikke vil godta noen internasjonal rettsavgjørelse i forbindelse med Barentshavsforhandlin- gene med Norge.

Når man nekter å bøye seg for det internasjonalt aner- kjente midtlinjepriksipp og isteden vil true seg til en grense lenger vest, er det klart at en internasjonal dom- stol ville være farlig å komme ut for.

Når det svindles med millioner, går det om mer enn pengene

Vi nordmenn har gått rundt ningene mot en skipsreder om og vært stolte av at vi har levet økonomisk utroskap og lettfer- i et samfunn som kunne sies å dig omgang med returprovisjo- være forholdsvis ukorrupt. Rik- ner er sanne, da må vi bare si tignok har vi opplevet adskillig at vi er inne i en høyst beklage- politisk kameraderi, som har lig- lig utvikling. Den etablerte pres- get betenkelig nær grensen, og se har stort sett bare bekymret seg om pengene som ble borte, til å «nytte høvet», men uten og ikke minst den del av dem at det er blitt store summer av som skattefuten ikke fikk. Men det og uten at dei har kunnet denne saken går om adskillige sette det korrupte preg på sam- alvorligere ting enn penger, nem- funnet som enkelte andre land- lig fordi slikt har så lett for å har vært plaget av. Vi har da smitte, for å tjene som unn- også solt oss litt i vår dyd. skyldning for de små uhederlig- Hvis det viser seg at beskyld- (Forts. side 6)

KISSINGER KAPITULERER I SKJEBNEKAMPEN OM AFRIKA

Det foregår i øyeblikket en skjebnekamp i Afrika. Den står mellom moderate fremtidskrefter på den ene side og små militante kommunistgrupper, understøttet av Sovjetsamveldet eller China, på den annen. Mens de moderate krefter planmessig prøver å bygge opp stabile samfunn som på sikt vil skape gode og like kår for alle, er terroristgruppene ute etter en øyeblikkelig voldelig og marxistisk makt- overtagelse uten hensyn til at dette vil koste enorme blodoffer, uhyggelig menneskelig lidelse og at befolkningen vil settes mange tiår tilbake i sin utvikling.

I denne konflikt ville det for få år siden ikke vært tvil om hvor USA, den eneste ikke-kommunistiske verdensmakt, ville ha

stått. Etter Kissingers erklæring under hans besøk i Afrika sist i april, der han tilsa støtte til de marxistiske «frigjøringsbevegelser», kan man bare slå fast at USA har oppgitt sin rolle som verdensmakt og leder i kampen mot kommunismen. I det øyeblikk hele det sørlige Afrika er omdannet til kommunistiske diktaturer, vil Sovjetsamveldet ha tatt et avgjørende skritt i retning av verdensherredømme.

Kommentarene fra våre mer eller mindre venstredreide hjemlige forståelsegjære går stort sett ut på at USA nå omsider har bøyd seg for realitetene. Det lar seg ikke gjøre å stå imot de afrikanske folks frihetskamp, så har man bare å støtte og anerkjenne

VÅR EGEN FREMTID AVHENGER AV MARXISMENS SEIER ELLER NEDERLAG PÅ DET SORTE KONTINENT

«frigjøringsbevegelsenes» kamp.

Men denne fremstilling er fullstendig feil. Det dreier seg her ikke om noen nasjonal frigjøring eller rasekrig. De militante terroristorganisasjonene består av noen få titusener fanatikere som med vold og makt og pinsler prøver å få den sorte befolkning med seg, mens sannheten er at de aller fleste sorte finner seg forholdsvis godt tilrette i Sør-Afrika, Sørøst-Afrika og Rhode-

sia, hvor forholdene også bedrer seg for dem fra dag til dag.

Her er en erklæring, avgitt i februar i år av to sorte rhodesiske parlamentsmedlemmer, Chireau og Ndiweni. De sier klart fra:

«Det finnes for tiden ingen rasekrig i Rhodesia, og vi venter heller ikke at en slik krig skal bryte ut.

Kampen finner nå sted mellom anstendige rhodesiere, sorte som hvite, på den ene side og terrorister på den andre, terrorister som brukes og ledes av kommunistiske krefter. Se bare på ofrene for deres myrderier, deres andre avskyelige forbrytelser og for landmineulykkene: De fleste av dem er sorte. Hvordan kan man få dette til å stemme

med en såkalt rasekrig?»

De mange sorte ledere som slutter opp om Ian Smiths regime og hans planer for å utvikle Rhodesia til en stat der alle har like rett, blir i den dertil egnede presse avfeiet som «snille stammehøvdinge». Men hvis flertallet av de sorte er og ønsker å være «snille», og hvis disse stammehøvdinge — som det er all grunn til å tro — virkelig representerer sine folk, er det da riktig å la noen skarve tusener terrorister få makten over dem?

Terroristene i seg selv er ikke noe stort problem i det sørlige Afrika — det er den aktive støtten med sovjetisk krigsmateriell, instruktører og kubanske tropper som gjør at de overhodet har muligheter. (Forts. side 6)

Italias kristendemokrater foretrekker kommunistene fremfor MSI

Hva dagspressen har forsømt å opplyse oss om, er at de italienske kristendemokrater alldeles ikke er nødt til å ta kommunister opp i regjeringen, selv om de mørkerøde skulle få en viss fremgang ved valget 20. juni. Den italienske sosiale bevegelse (MSI), de såkalte «nyfascister», er fullt villige til å samarbeide. Det er heller ikke noen ubetydelig gruppe — i dag har partiet

55 kvinner og menn i Representantenes Hus og også 26 i Senatet.

Men kristendemokraterne avviser MSI og foretrekker å samarbeide med de «snille» italienske kommunister. Det store spørsmål er bare hvor lenge de forblir «snille» når de får en fot innenfor. Det er som kjent mer enn nok å gi en viss mann lillefingeren.

MAT BEHØVER IKKE Å VÆRE NOE PROBLEM

MEN DOMMEDAGSPROFETENE KAN FØRE OSS RETT INN I KATASTROFEN

Når den såkalte «Roma-klubben» nå forkynner at verdens matvareproduksjon kan tredobles, og at matoverhodet ikke behøver å være noe problem, da er det en virkelig sensasjon. Denne «klubben» av fremtidsforskere har nemlig hittil vært kjent som meget store pessimister, og andre forskere har beskyldt dem for å male menneskenes muligheter alt for svarte.

«Roma-klubben» gir også den i Trondheim at vi er undertrykket samme begrunnelse for sitt nye syn som Folk og Land» har gått ut fra «at vi vet best og at andre skal tilpasse seg oss og ta opp våre levemåter.» Etter men utnyttet land, og vi kan også Galtungs mening er det bare én få mye mer ut av de arealer som løsnings, nemlig «overføringa av dyrkes i dag. Men betingelsen ressurs til den tredje verden». for at matproduksjonen skal Vi er såvisst ikke tilhengere komme opp på et skikkelig nivå, av at andre skal «ta opp våre er at u-landenes befolkning lærer å bli langt mer produktive, hvite mann hvordan man bruker og at man benytter seg av Vestens ekspertise.

Dette er noe ganske annet enn de profesjonelle dommedagsprofeter forsøker å innbille oss. For kort tid siden uttalte f. eks. «fredsforskeren» Johan Galtung som vi skal holde godt fylt med i et intervju med Arbeider-Avisa «ressurser».

Svensken Georg Brostrøm tar enda kraftigere i. «Europa er verdenshusholdningens største parasitt» hevder han i boken «Det store festmåltidet», som nylig er utkommet på norsk. Nå vet vi altså det: Vi europeere er noen unyttige skapninger som har lagt oss god tilrette på sofaen og overlater til andre å forsørge oss. At vi gjennom årene har produsert et og annet, at vi til og med har hatt ganske store overskudd å hjelpe andre med, det må etter dette være noe vi har drømt.

Både Galtung og Brostrøm er professorer, og tross alle bitre erfaringer har vanlige folk fremdeles en viss respekt for «autoritetene». Men det er livsfarlig for oss alle om vi gir oss til å tro på hva disse «autoriteter» forkynner.

Det er mulig at noen av dommedagsprofetene tror på hva de sier, men ihvertfall blir de alle (Forts. side 6)

Miniparti styrer Kongo Brazaville

«Folkerepublikken Kongo», få hundre og 1.500 når det er det som i nyhetsmedia kalles Kongo Brazaville, har ca. en million innbyggere og er en marxistisk-leninistisk ettpartistat. Hvor mange medlemmer tror du dette partiet har? Feil! Gjett en gang til. Mellom utrenskningene svinger det nemlig mellom noen

re. Det er forholdsvis omtrent like mange som vårt hjemlige AKP(m-l) fikk stemmer ved siste stortingsvalg. Hvordan ville vi like å bli styrt av denne minigruppen?

Hvem er interessert i «Junges Forum»?

I et meget hyggelig brev til oss takker redaktøren av «Junges Forum» for at vi refererte tidsskriftets artikkel om Europa-tanken og de frivillige i Waffen SS. Samtidig ber han om at vi oppgir tidsskriftets adresse om noen i Norge skulle være interessert. Her er den:

Junges Forum,
Postfach 111927,
2000 Hamburg 11,
Tyskland.
Redaktøren vedlegger også en

artikkel fra avisen «Die Welt», der det om «Junges Forum» bl. a. sies:

«Deres folk ligger dem mer på hjertet enn det er vanlig blant unge tyskere i dag, og det gjelder det hele og udelte folk. Denne holdning balanseres imidlertid av hva «Junges Forum» kaller «etnopluralisme»: Anerkjennelsen av at enhver etnisk egenart representerer en verdi i seg selv, og at slike egenarter ikke kan måles med universelle mål».

Mer av våre penger skal øses ut på Vietnam-diktaturet

I slutten av juni skal en mannsterk norsk delegasjon besøke kommunistdiktaturet Vietnam for å undersøke ytterligere muligheter for norsk deltagelse i gjenoppbyggingen av Vietnam». Vi tviler ikke et øyeblikk på at delegasjonen vil finne massevis av slike «muligheter».

Spesielt skuffende er det at vår sosialistiske regjering har

greid å lokke med seg representanter for det norske næringsliv på dette mer enn tvilsomme eventyr. Bl. a. skal representanter for Akergruppen, Fred Olsen og Den norske Creditbank være med i delegasjonen. Vi vet ikke om det er det moralske mot eller den politiske vurderingsevne som svikter. Kanskje er det begge deler.

Vi trodde kamerat Palme hadde satt en uslælig rekord når det gjelder å støtte røde undertrykkelsesregimer, men det er tydelig at vår hjemlige duo Nordli/Steen akter å gjøre ham rangen stridig. Med Vietnam, Cuba, Mosambique, Angola og flere stater av samme sorten på u-hjelpslisten, ligger de norske myndigheter godt an til en topplassering.

FOLK og LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Ufint i «Morgenbladet»

Selv om det er åpenbart at «Morgenbladet» ikke akkurat elsker oss NS-folk, så har vi likevel hatt en viss respekt for sjefredaktøren, Chr. Christensen. I motsetning til de fleste andre har han ihvertfall forsøkt å forstå og har enkelte ganger kommet sannheten nokså nær.

Desto mer skuffende var det at «Morgenbladet» ikke bare slo stort opp Ole Ludvig Nymoens underlødige NTB-artikkel om Quislings arbeide ved den norske Moskvalegasjon (se omtale på annen plass i avisen), men også føyde til en egen kommentar av høyst tvilsom og ufine karakter.

Her er en prøve på morgenbladsk historieskrivning: «Det var først etter Fridtjof Nansens død at Quisling kunne fremstå som Nansens betydelige og nære medarbeider».

Vi skal ikke ofre stort av kommentarer på denne påstand. Derimot utfordrer vi «Morgenbladet» til å lese Nansens bok «Gjennom Kaukasus til Volga» og så offentliggjøre hvor mange ganger Nansen der nevner Quislings navn. Vi må advare avisen om at tallet blir ganske høyt, særlig sett på bakgrunn av at det dreier seg om en mann som ble en betydelig og nær medarbeider først etter Nansens død.

Forsøk som dette på å redusere alt Quisling gjorde og ytet, sier langt mindre om ham enn om opphavsmennene. En god ting ved det hele er likevel at all skrivingen om Quisling vekker ungdommens nysgjerrighet og interesse. Med god grunn må unge mennesker anta at en mann som fortsatt ofres så mye spalteplass, han kan ihvertfall ikke ha vært noen ubetydelighet.

Hatsk i «Handel og Sjøfart»

Da VG og AKP(m-l) holtret seg som verst i anledning den planlagte fest for frontkjempere fra divisjonene «Wiking» og «Nordland», måtte også «Norges Handels- og Sjøfartstidende» slutte seg til hylekoret. I en leder het det bl. a.:

«Vi tar sterk avstand fra simpelheten og den totale mangel på nasjonal anstendighet og forståelse som møtet demonstrerer. At det er 31 år siden krigen sluttet, unnskylper ikke «begivenheten», som ganske enkelt er en pøbelstrek mot Norge».

Simpelhet. Mangel på nasjonal anstendighet. Pøbelstrek. Dette er ikke lenger argumentasjon, men grov og uartikulert kjeftebruk.

Når noen til de grader mister besinnelsen, må man søke en grunn. Ofte kan det være at vedkommende er misfornøyd med seg selv og finner en slags utløsning i å la det gå ut over andre. La oss gjette på at den patente anti-marxist sjefredaktør Terje Baalsrud akkurat den dagen hadde tatt et ekstra overblikk over den verden som er resultatet av krigstidens allianse med Sovjetunionen. Man kan få dårlig samvittighet av mindre — om man da ikke har vært så heldig å befinne seg på den «gale» siden.

Slik skaffet NS mat til landet under okkupasjonen

LITT OM MINISTER EIVIND BLEHRS IMPONERENDE INNSATS

Nasjonal Samlings kamp for å skaffe det norske folk mat og andre forsyninger under okkupasjonen er mer spennende og risikofyllt enn den mest fantasifulle forfatter kunne finne på. Så dreide det seg da heller ikke om fantasier, men helt konkret om et folks redning fra nød og kanskje sultedød. Men kampen ble vunnet. I motsetning til hva folk flest tror, importerte Norge under okkupasjonstiden langt mer fra Tyskland enn vi eksporterte. NS-regjeringen greide å komme ut av krigen med en netto clearinggjeld til Tyskland på 8—900 millioner kroner — etter dagens priser ville det dreid seg om minst ti ganger så mye. Og dette er penger som NS direkte har spart Norge for — beløpet er selvfølgelig aldri betalt.

Det har vært og er vanlig å karakterisere NS-folk som viljeløse nikkedukker for tyskerne. Om man gjør seg den møye å finne ut hva som virkelig hendte, blir inntrykket et annet.

I Administrasjonsrådets tid og også så lenge ordningen med de kommisariske statsråder eksisterte, hadde Finansdepartementet, Forsyningsdepartementet og Departementet for Handel, Industri, Håndverk og Fiskeri vært under administrasjon av folk som ikke var NS. I denne tiden var det tyskeren senator Otte som hadde herredømmet over de to sistnevnte departementer, og tyskerne hadde oppnådd å få norsk arbeidsliv, norsk produksjon og norsk næringsliv under sin kontroll. Den 1. februar 1942 ble Quisling-regjeringen dannet, minister Eivind Blehr overtok de samme to departementer og plutselig ble forholdet et helt annet. Senator Otte har etter krigen selv uttalt: «I september 1940 kunne jeg tale om mitt ansvar. I februar 1942 var dette meg ikke mulig, for jeg var rådgiver, mens den norske regjering hadde ansvaret».

Og hvordan forvaltet NS-mi-

Nedbetaling av clearinggjelden med økte vareleveranser, forlangte tyskerne. Hva som skjedde, var at Blehr i løpet av sin ministertid fra 1/2 1942 til 30/4 1944 klarte å øke gjelden til Tyskland med mellom 500 og 600 millioner kroner, dvs. at importen i denne tid langt oversteg eksporten.

Allerede få uker etter at han overtok, sto Blehr overfor en meget kritisk situasjon. Landet hadde bare brødmel for 43 dager, og den 18/3 1942 fikk han i tillegg melding om at 25.000 tonn korn som var lovet fra Hamburg, ikke ville bli levert. Mens Reichskommissar til da hadde nektet enhver direkte forbindelse mellom norske statsråder og den tyske regjering, tvang Blehr tyskerne til å skaffe ham et fly til Berlin, hvor han oppnådde å få en avtale med det tyske ministerium for næringsliv og ernæring, den såkalte Backe-Blehr-avtale, som effektivt sikret Norge rimelige forsyninger av korn og fett i resten av okkupasjonstiden.

Også når det gjaldt forsyning av andre varer, gjorde minister Blehr en glimrende innsats. At Blehr ble lite populær i Reichskommisariatet, sier seg selv. Det forelå faktisk planer om å ta ham av dage. Det var også Blehr Terboven siktet til da han på et møte den 26/9 1943 uttalte at «den forvaltningssjef som ut fra en falsk forestilling om hva som tjente Norge best, nektet å mobilisere selv den siste kilo tinn for rustningsindustrien, ikke engang var verdt et skudd, men bare en strikke».

Nikkedukke — eller hva? (Forts. side 7)

NESTE NUMMER

av «Folk og Land» vil utkomme i første halvdel av august.

INO har mer enn fordoblet sitt medlemstall

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie holdt sitt årsmøte i Oslo 8. mai, og det møtte representanter fra mange kanter av landet.

INO har øket sitt medlemstall betydelig siste år — det er adskillig mer enn fordoblet. Et annet godt resultat er utgivelsen

av Odd Melsoms bok «På nasjonal uriaspost». Det ble drøftet

når neste bind skal sendes ut, men noen endelig beslutning ble ikke tatt. Imidlertid kan det anslås som sikkert at den nye bok vil foreligge senest om et år.

Også på andre måter har INO i løpet av året bidratt til å kaste

nytt lys over okkupasjonshistorien.

Årsberetning og regnskap ble enstemmig godkjent. Kåre Haugerud og Solveig Stang ble gjenvalgt som henholdsvis formann og nestleder uten motkandidater.

TENK ETTER OM DU HAR BETALT BLADPENGENE!

Nå forfaller kontingenten for en del av våre abonnenter, og derfor sender vi en postgirotalong med dette nummer.

De vi nå ber om å betale er:

De som har betalt for 1975, men ennå ikke fornyet for 1976.

De har nå fått de seks nummer som de «mistet» på grunn av den midlertidige stans i fjor høst.

De som betaler halvårsvis.

Hva andre kan bruke talongen til:

Levér den til en NS-bekjent eller sympatisør som du mener bør abonnere, så blir det lettere for ham eller henne å gjøre det.

En annen måte er selvfølgelig å bruke talongen til å sende «Folk og Land» et bidrag, stort eller lite. Det kommer alltid meget godt med og styrker avisen.

Nå tror jeg Linjegods blir mer populær

Herr redaktør!

Siden Linjegods ble opprettet, har det vært mer utskjelt enn de fleste foretagender, og utallige vitser er fortalt om forsinkelser og merkelige transportmetoder. Men nå tror jeg at Linjegods har håp om å møte adskillig mer overbærenhet, og det kan man takke AKP(m-l) for.

Jeg var i Oslo akkurat da maoistene demonstrerte mot «politivold» utenfor Møllergaten 19 og ble vitne til følgende episode: Rundt politistasjonen sto det noen og delte ut flygeblad til publikum. Foran meg gikk en kar, tydelig en traust og avbalsert arbeider, og han fikk stukket et flygeblad i hånden.

«Dere oppfører dere som tullinger,» sa han, «og er frekke nok til å kalle dere arbeidere». «Jeg er arbeider, jeg», brølte utdeleeren. «Kanskje det,» fikk han til svar, «men det er ikke mange av oss blant kameratene dine der borte.» Han pekte på studentflokkene borte på balustraden. Taushet.

Aldri før har vel en streik vært så lite populær blant alle mennesker, og det har vært mye beundring for hvor klokt, oppfinnsomt og bestemt Linjegodsledelsen har mestret saken. Egentlig burde AKP(m-l) få et takkebrev for godt utført PR-arbeid — for Linjegods.

Landhandler, Gudbrandsdalen

Ugjennomtenkt og hjartelaust

Av KRISTOFFER NORHEIM

Herr redaktør!

Dette er eit svar til «Ingeniør, Trondheim» (FoL nr. 5):

Etter å ha gjennomlese innlegget ditt, så sit eg desverre med det inntrykk at det var sovel ugjennomtenkt som hjartelaust.

Herr ingeniøren brukar uttrykket «skulkere og dovenpeisar». Har herr ingeniøren lese «Samfunnsliv» som f. eks. fortel om kva menneske eigentleg er: Nemleg materialet til godt og vondt, alt etter arv og miljø? Eg tror ikkje det.

Personleg så går eg i mitt 53. år. Eg er uføretrygda p.g.a. nervene. Eg har kort og godt slite meg ut i eit liv av motvind. Kan herr ingeniøren ikkje tenkja seg at menneske har eit behov for å yta, dersom menneske kjem på den plassen der menneske yter av behov. Eller etter evne?

Eg ser det slik at den nasjonalsosialistiske ide avgjekk ved

døden i og med den tyske kapitulasjon i 1945.

Men som den idealist eg er, so trudde eg at B. D. Brochmanns samfunnsfilosofi kunne gjeve oss eit betre samfunn. Ja, ja. Me såg no korleis det gjekk med det tidlegare Samfunnspartiet etter at den «kristne rettsstaten» vart etablert etter 1945.

Min konklusjon: Menneske er ikkje korkje skulkarar eller dovenpeisar dersom det finn det rette spor. Men er det ikkje noko som heitar samfunn, eller er det berre stat?

Tilslut: Er herr ingeniøren så gamal at han hugsar førkrigstilstandane i Noreg før krigen? Nemleg det norske klassesamfunnet etter engelsk mønster? Og tilstandane under krigen? Og etterkrigstilstandane i «fedrelandet»?

Eg er mottakeleg for tilsvar i «Folk og Land».

Kristoffer Norheim,
Øystese

De «nasjonale» riddere av det brukne gevær

Herr redaktør!

Under et arbeiderpartimøte i en skole utenfor Oslo i 1934, et fulltallig sådant, ble det fremsatt en resolusjon av en kjent skolemann:

Der sendes følgende resolusjon til Statsmakten, at våpenfabrikken på Kongsberg og ammunisjonsfabrikken på Raufoss skal nedlegges, og der gis full kompensasjon til arbeiderne.

Vedtatt under stor applaus, mot 3 - tre - stemmer. Og hvor var det disse tre møttes neste gang? Kunne det være noe annet sted enn på statspensjonatet Ilebu? Som «landssvikere». Og de herrer bolde riddere av det brukne gevær kunne blære seg med sin store «nasjonalfølelse», for ikke å snakke om innsats på brakke- og bunkersbygg over hele landet.

L. H., Oslo

Vi har ikke noe annet håp enn USA

Herr redaktør!

Signaturen «Birger» spør meg i nr. 5 av «Folk og Land» om jeg ikke kanskje har litt for stor tro på U.S.A. som forbundsfelle i en eventuell krig i Europa. Hertil vil jeg svare: Jeg er meget skeptisk overfor det styrende i U.S.A., ikke minst de egentlige trådtrekkere bak kulissene, som skalter og valter med U.S.A.'s, og dermed også Europas skjebne etter forgodtbefinnede. Betydelige grupper av mennesker i U.S.A. — ikke minst blant de militære — er fullstendig klar over hvilke krefter som her er ute og går, og som direkte og indirekte arbeider for Sovjet-Russlands interesser, slik de også gjorde det under 2. verdenskrig. Uten hjelpen fra U.S.A., hadde Sovjet aldri klart å slå Tyskland, og å utvide sitt kommunistiske herredømme i den grad som er skjedd. Heller ikke kunne den barbariske fordrivelsen av ca. 17 millioner tyskere etter krigen, og de påfølgende massemyrderier i Polen og Tsjekkoslovakia av ca. 3 millioner tyskere i «fredsårene» 1945—1946 ha kunnet finne sted, hvis ikke U.S.A. hadde gitt sin stilltiende godkjennelse.

Det er ingen tvil om U.S.A.'s skjebnesvangre ansvar for kommunismens utbredelse etter siste

Av BRAGE

krig. Og China hadde aldri blitt kommunistisk, hvis ikke U.S.A. indirekte hadde hjulpet Mao, ved å nekte støtte av betydning til nasjonalistene i tiden etter 1945.

Jeg er fullkomment klar over den uhyggelige kommunistinfiltrasjon som har foregått og fremdeles foregår i U.S.A.'s utenriksledelse, idag under ledelse av Kissinger og flere av hans nærmeste medarbeidere. Det var også Kissinger som direkte anbefalte Willy Brandt å godta østtaltene med Polen, forøvrig lagt opp av Kissingers personlige venn Egon Bahr, som også var Brandts nærmeste rådgiver. På disse og andre områder, har det foregått, og foregår det fremdeles, et uhyggelig politisk muldvarparbeide, som forøvrig har foregått siden lenge før 1. verdenskrig. Her arbeider spesielle storkapitalister og kommunister hånd i hånd.

Men heldigvis er motkreftene også sterke. Flere og flere amerikanere får etterhvert øynene opp for det som virkelig foregår. Det viser den enorme oppslutning om Solsjenitsyns foredrag i U.S.A., og alle de bøker og skrifter om disse emner som kommer i millionopplag. Gary

Allens bok: «None dare call it conspiracy», (tysk utgave «Die Insider»), som avslører konspiratørene, er kommet ut i over 5 millioner eksemplarer. (Burde kunne selges gjennom «Folk og Land»s boktjeneste.)

Og stadig nye avsløringer kommer. Charles Lindbergs erindringsbok, var også en vekker for mange. Påfallende nok er hans bok ikke utgitt i Norge. Og norsk presse er fullstendig taus om disse forhold.

Slik forholdene idag ligger an, har Europa intet annet håp enn at U.S.A. skal få istand et fruktbringende samarbeide med China rettet mot Sovjet. Overfor konstellasjonen U.S.A., Europa, China og Japan, og med høyst uvillige og undertrykte folk i Øst-Europa, som stille forbundsfeller mot Sovjet, er det store muligheter for at det skal lykkes å stanse Sovjets kommunistiske videre ekspansjon, hvis de forsøker seg på en ny krig. Teknologisk vil Sovjet være sine motstandere fullstendig underlegne på litt lengere sikt. Og hva som vil være det største problem for Sovjet, er mangelen på mat. Sovjet er idag ikke istand til å brødfø seg selv, og med de klimatiske endringer som eksperter nu forutsier, ville den rene hun-

(Forts. side 6)

Når terroristene får tak i atombomber, er det for sent å stoppe dem

Herr redaktør!

Stort på første side slår Nationen opp et intervju med en amerikansk atomfysiker, og det han sier er sannelig så sensasjonelt som noe kan bli: I fremtiden kan terrorister stjele plutonium og lage sine egne atombomber som de kan true verden med. Det er ikke så vanskelig, og kunnskap om hvordan det skal gjøres, ligger åpen for alle.

Nationen trekker ingen konklusjoner, kanskje bortsett fra at vi ikke bør ha atomkraftverk

i Norge. Men hva hjelper det?

Plutonium kan man få fatt på så mange steder, og en mengde mindre enn en 25-øring kan ihvertfall sprengte Oslo i luften.

Finnes det noen annen mulighet enn fordømmelse og nådeløs kamp mot alle som prøver å true seg frem med makt? Må vi ikke gjøre det helt klart at alle former for terrorisme først og fremst vil straffe seg for terroristen og det han representerer. En sak som fremmes på denne måten, må verden øyeblikkelig og enstemmig ta av-

stand fra.

Nå gjør vi det motsatte. Terrorister mottas og hylles i FN, de får bidrag og moralsk støtte fra Kirkenes Verdensråd, fra vår norske og mange andre regjeringer, fra et utall av organisasjoner. Slikt er ikke bare skammelig, men altså også livsfarlig for oss alle. La oss enstemmig reise oss mot en slik politikk og forlange at våre politikere og andre ledere øyeblikkelig tar skjeen i en annen hånd.

Husmor, Eidsvoll

Nei til ensretting, nei til statsforlag for lærebøker

Herr redaktør!

Her forleden leste jeg en lang artikkel av formannen i Noregs Lærarmållag, Arne Skjerven, der han går inn for at et statsforlag skal overta all lærebokproduksjon. At 5—6 private forlag nå utgir lærebøker, kaller han «ressursøydande».

Jeg vet ikke hvor på den politiske skala Skjerven hører hjemme, men hvis han ikke selv har

planer om en spesiell indoktrinering, må han være helt blind. Det er mulig at det koster litt mer å utgi skolebøker på flere forskjellige forlag, skjønt jeg tviler på det, men i alle fall finnes det da andre verdier også. Som det at ulike syn skal ha sin sjanse.

Universitetsforlaget har tidligere vært nevnt som det mulige statsforlag for lærebøker, og som

bl. a. Folk og Land har bragt melding om, er det marxisten og tidl. Pax-direktør Tor Bjerkmann som er sjef der. Får vi et statlig monopolforglag for lærebøker, kan vi være sikre på at det vil virke som en magnet nettopp på våre marxister.

Den som ikke vil ensretting, vil heller ikke statsforlag for lærebøker.

Lærer, Arendal

Flere som «husker» godt

Herr redaktør!

I Deres aprilnummer fortelles det om en innsender i Arbeiderbladet med usedvanlig god hukommelse. Han «husker» nemlig en plakat som lovet frontkjemperne en norsk bondegård, til tross for at en slik plakat aldri har eksistert.

Midt i mai var en innsender i Vårt Land, Jens Bugge Olsen, minst like flink. Han skriver om Quislings radiotale 9. april 1940 og forteller:

«Hvem av oss som hørte det, kan glemme hans uhyggelige: «Skutt blir den som...»»

Selvfølgelig er det litt kjedelig for Bugge Olsen at Quislings radiotale finnes på trykk en rekke steder, slik at det er lett for enhver å finne ut at Quisling ikke en gang sa noe som lignet på dette. Men Bugge Olsen og alle hans meningsfeller vil sikkert «huske» ufortrødent videre uten å la seg forstyrre av noe så uvesentlig som fakta.

Bonde, Aremark

Hvem oppfant selfangsten?

Herr redaktør!

Jeg merket meg et innlegg av en kanadisk dame i Aftenposten for en tid siden. Det var på engelsk, men jeg forsto ihvertfall at hun var sint på Quisling og selfangere. Er det så, herr redaktør, at Quisling — i tillegg til sine øvrige synder — også oppfant selfangsten?

Nysgjerrig, Oppegård

Hellig ku eller keiser uten klær?

Herr redaktør!

Noen unge komedianter i NRK er kommet ille ut fordi de har tillatt seg å spøke med Milorgs virksomhet under krigen. En lang rad høytidelige menn har utstøtt høye og forargede lyder. En hellig skal være og forbli en hellig ku og er alldeles ikke noe å smile av.

Likevel tror jeg helst at det meste av oppstyret skyldes en annen ting. Nemlig frykten for at det kan komme til å bli stilt spørsmål av typen keiserens nye klær. Jeg har adskillig respekt for dem som ut fra en dyp og inderlig overbevisning gjorde en skikkelig innsats. På den annen side ville det utvilsomt være ubehagelig for ikke så få om noen spurte hvor mange det var som ble krigshelter først de aller siste ukene av krigen.

Hirdmann, Drammen

Kunne krigen vært unngått?

AV TROND VERNEGG

Under overskriften «Pasifisme og soldatene», berører herr Roy O. Strand, Folkereisning mot krig, det brennbare spørsmålet om Norge kunne ha hindret Hitlers krigsmaskin med et sterkere forsvar i 1940. Herr Strand «tror» ikke det, men kommer ikke nærmere inn på hva han grunngir sin tro med.

Det er imidlertid en rekke momenter som indikerer at landet virkelig kunne ha unngått okkupasjon hvis forsvaret hadde vært skikkelig oppbygget og i beredskap.

Det synes klart at det tyske felttog i Norge ikke var en del

av Hitlers strategiske krigsplaner. Hitler var helt frem til «Altmark»-affæren i midten av februar stemt for at de nordiske land forble nøytrale. Det var først og fremst etter den britiske kapringen av transportskipet «Altmark» at arbeidet med angrepsplanen — operasjon «Weserübung» — ble påskyndet.

Aksjonen fikk bl. a. på grunn av knapp tid, preget av en improvisasjon, og det var relativt små styrker som kunne avsees. Det er således en grov overdrivelse å hevde at det var hele den

tyske krigsmaskin Norge stod overfor den 9. april. Angrepet var i det hele basert på at man skulle møte svak eller ingen motstand, noe som tydelig går frem av foreliggende dokumenter.

«Schweizerische Vereinigung für Militärgeschichte und Militärwissenschaften» har foretatt en inngående studie av den norske forsvarsberedskap i 1940, og konklusjonen er at Norge etter all sannsynlighet kunne ha unngått krigen ved en tidlig mobilisering og et forsvar i skikkelig stand.

(Aftenposten)

Alle vi frontkjemper er glade i landet vårt

Herr redaktør!

AV PER TRØNDER

Da Sovjet gikk til angrep på Finland i 1939, gikk det som et stønn gjennom det norske folk at *Finlands grense var Norges grense*. Nygaardsvold og hele AP så det slik. Vi i alle andre partier i Norge var enige — unntatt kommunistene.

Vi var mange som tok denne situasjonen alvorlig, og vi meldte oss som frivillige på Finlands side. Jeg skal ikke fortelle her om alle fryktelige scener i denne krig — det kommer i min dagbok. Jeg vil bare si at vi ikke bare skulle hjelpe Finland, men være med å bekjempe verdensfiende nr. 1: Kommunismen. Av samme grunn gikk vi også til Østfronten — ikke fordi vi var

enige i tysk politikk i detalj, men vi så her en felles oppgave for å nå vårt mål: Bekjempe kommunismen.

Vi mislyktes fordi vestens makter så feil i sin analyse av hva som var den største fare, kommunismen eller nazismen. Jeg kan ikke nekte meg fornøyelsen av å nevne en replikk mellom lagmann Erik Solem og meg i min rettssak i 1945. Han: «Var De ikke klar over at De gikk mot Norges allierte da De gikk til Østfronten?» Jeg: «Herr lagmann, la meg spå at det ikke vil gå lang tid heretter før Norge ber Vesten om hjelp mot det land jeg er anklaget for å ha kjempet imot». Lagmannens

klubbe smalt, og jeg fikk en advarsel.

Vi fikk fellesnavnet frontkjemper, og det er et navn vi kan bære med høreist hode. At vi nu og da kan finne det hyggelig å møtes, skulle alle normale mennesker forstå. Alle vi som bærer dette hedersnavn, har fått vår fortid gransket og oppgjort, og skulle derfor fritt kunne møtes når vi har lyst. Bare stupide venstre-oppagiterter finner at vi ikke skal få fred til det. Skal vi le eller gråte?

Alle vi frontkjemper er glade i landet vårt — og vi synes synd på den prektige ungdommen som føres vill av demagogene på «venstrelinja».

Per Trønder

Den ubarmhjertige «rett»

Kjære søster Johanne!

AV KATHARINA AALL NORMANN

Med stor interesse har jeg lest Deres artikkel i aprilnummeret av «Folk og Land» under tittelen «I 1945 var barmhjertighet straffbart». Jeg kan nemlig supplere Deres opplysninger angående behandlingen av Røde Kors-søstre under «rettsoppjøret».

Da jeg hørte til de få heldige som ikke fikk fengselsstraff etter den tyske kapitulasjon, tilbragte jeg all den tid jeg kunne avse med å overvære så mange rettsaker som mulig.

Ved en slik rettssak var det to Røde Kors-søstre som skulle dømmes av den høye rett. Begge var nettopp kommet hjem fra det forferdelige kaos i Tyskland etter en umenneskelig flukt fra Østfronten pr. tog, bil, ben etc. Før de ble sendt hjem, hadde de tjenestegjort som sykepleiersker hos amerikanerne og blitt meget pent behandlet.

Fra det øyeblikk de forlot skippet og kom ned på Oslo kai, ble

de hentet av «Svartemarja» og kjørt i fengsel.

Så gikk da rettens formann løs på dem med harde ord og sint stemme: Visste De ikke at vi var i krig med Tyskland, og at De ikke hadde lov til å pleie fienden?». Den ene svarte da rolig og pent at hun trodde krigen var slutt allerede i 1940, men

dessuten er det jo en kjent sak at det i Røde Kors' statutter står at vi må være villig til å pleie både venn og fiende under krig. På dette fikk hun overhode ikke svar, men ble klubbet ned til å tie stille.

Samme behandling fikk den annen søster. Begge så så medtatte og elendige ut etter flere års påkjenninger at det måtte kunne røre et stenhjerte.

Blant rettens medlemmer satt også en kvinne. Jeg så på henne og håpet at hun kanskje ville vise litt menneskelig medfølelse, men også hennes ansikt var kaldt og hardt som hugget i sten.

Den ene av disse pleiersker hadde også privat opplevet meget sørgelige ting. Hennes forlovede var falt ved østfronten, og da hun kom hjem, fikk hun vite at hennes foreldre var døde.

Dommen lød på 3 — tre — års fengsel.

Katharina Aall Normann

OKKUPASJONEN I LÆREBØKENE

En leser foreslår at det som står om NS og okkupasjonen i skolebøkene, nå må bli grundig gjennomgått, analysert og kommentert. Finnes det noen, f. eks. en pensjonert lærer eller lektor, som kan tenke seg å gå løs på denne oppgaven?

Hva Quisling hadde å slekte på

AV FRITZ KRISTOFFERSEN

Vidkun Quislings morfar, den stridbare, men folkekjære biskop og kirkeminister Anton Christian Bang, var fra min hjembygd her på Helgeland. Min mor var så begeistret for biskopen at hun til og med lot meg døpe med mellomnavnet Bang, og gjennom mine barne- og ungdomsår hørte jeg stadig om hva for en god og prektig mann biskopen var.

Bangs eneste barn var datteren Anna Caterina, som giftet seg med Jon Lauritz Quisling. Om ham heter det i en eldre utgave av Aschehougs leksikon:

J. L. Q. (1844—1930), norsk prest og historiker, cand. theol. 1869, og senere lærer til han fra 1876 ble res. kap. i Sandsvær. Herfra forflyttet han 1879 til sin fødebygd Fyrresdal, 1893 til Drammen, 1900 til Gjerpen, 1901—17 tillike prost i Skien. Foruten en del sterkt pietistisk färvade teologiske skrifter har Quisling offentliggjort verdifulle bidrag til den norske geistlighets og kirkes historie...

Vidkun Quisling skulle altså ha mye godt arvestoff i seg, ifølge Mendels arvelover. Det er jo heller ikke så underlig at han ønsket å bli prest.

Fritz Kristoffersen

Avsky

Vi sender vår avis til endel mennesker som vi mener det er riktig å holde orientert om våre meninger og vår virksomhet. De fleste av disse hører vi aldri noe fra, men noen ganske få forlanger forsendelsen stoppet og gir ellers uttrykk for sin inderlige avsky. I disse tilfeller svarer vi omtrent slik:

Vi har mottatt Deres brev av ... og bekrefter for ordens skyld at vi har strøket Deres navn i våre forsendelseslister.

Fra tid til annen mottar vi brev av samme type som Deres. Disse brev gir uttrykk for generell avsky, men vi har ennå til gode å få høre hva som egentlig er så avskyelig. Hvis De kunne tenke Dem å gjennomgå et hvilket som helst nummer av vår avis og deretter påpeke hva det er De har så meget imot, skal vi gjerne, innenfor rimelighetens grenser, gi Dem all den spalteplass De behøver. Det ville glede oss om De var villig til å gjøre dette.

Det er ennå ikke lykket oss å få noen til å spesifisere sin avsky.

Fra brevbunken

NORD-TRØNDELAG

Jeg vil få lov til å takke for en meget god avis, beklager bare at jeg ikke er blitt opplyst om den tidligere... Jeg har selv aldri vært medlem av NS, jeg var jo bare en skolegutt under krigen, men disse tankene har fengslet meg mer og mer i den senere tid.

Ny leser

opp et tysk-nazistiske innslag i NS, en art bås som vi alle av jøssingene ble stuvet inn i og fortsatt må være i, og som jeg også fryktet for dominerte dette organ. Men når jeg så leste redaksjonens kommentar til Dag O. Bruknapps bok «Fra idé til dom» i nr. 3, så gledet det meg meget, noe som forøvrig gjør at jeg gjerne kan bli fast abonnent på bladet — uten «diskret omslag».

L.

OSLO

Jeg vil bare tilslutt ønske Dem lykke til med jobben som redaktør i avisen. Det ser ut til at De har adskillig psykologisk sans... Muligens kan De klare å få skuta velberget ned av skjæret og seile den på en slik måte at de forønskede resultater vil komme. Kanskje. Men ihvertfall lykke til med jobben.

O. N.

HORDALAND

Eg er glad for at bladet vårt er come att i gjenge etter tenkepausen. Som gamal NS til siste slutt synest eg at bladet vårt er alle tiders og heilt vidunderleg.

Gamal abonnent

SVERIGE

Tack för den intresanta tidningen. Hoppas att högre och goda andemakter står Eder bi i denna sista och mörka tid vi är inne i. Och lyckosam framtid för sanningens väktare.

TROMS

For når jeg gjennom alle disse årene ikke har vært «medarbeider» i Deres blad, så kommer det alene av min inngrodde motvilje til nett-

Når det svindles med millioner...

(forts. fra side 1)

heter. Når de store gutta trikker med millioner, da gjør det vel ikke noe om jeg rapper litt fra lageret, fikser litt på et bilag eller stikker et «innkjøp» ubetalt i vesken?

Hederlighet er ingen luksusdyd som vi kan gi avkall på, men en forutsetning for at vi som enkeltmennesker og nasjon kan holde ryggen rak og se andre rett i øynene. Uhederlighet derimot er tæring på folkesjelen.

Arild

Røde provokatorer...

(forts. fra side 1)

Denne holdning og oppførsel sprer seg også til ikke-politisk ramp, som ikke sjenerer seg for å drive all slags bøllevirksomhet langs gater og veier, og som i tillegg har den største glede av å gjøre motstand når politiet må gripe inn. «Politivold» igjen!

Og alt har en hensikt. Den dag man har fått satt politiet i det tilstrekkelig ugunstige lys, den dag politifolkene føler at de blir uglesett av folk flest, da ligger veien åpen til full utfoldelse både for politiske og andre slags bøller.

Vi har et ansvar for å støtte vår ordensmakt, både moralsk og i praktisk gjerning om det trengs. La politifolkene få føle at de har folket med seg når de slår ned på lovløshet og revolu-

sjonær obstruksjonsvirksomhet. I tider som disse må politiet styrkes, bl. a. ved en fast og samordnet ledelse av politiets arbeid i hele landet. De røde av alle avskyngninger setter seg i dag imot en slik løsning, men blir det et folkekrav, så vil de mer moderate av dem bøye seg.

Det var en gang en bevegelse her i landet som gikk inn for orden, rettferd og fred. Dette kravet er ikke blitt mindre aktuelt med årene.

Mat behøver...

(forts. fra side 2)

misbrukt i et politisk spill. Det visse krefter prøver å oppnå med all svartmalingen, er først og fremst to ting: Å få de hvite folk til å føle en dårlig samvittighet og derved miste troen på seg selv, og å få flest mulig til frivillig å godta en stram sosialistisk styring for å redde oss fra «ressursnøden».

På felt etter felt kommer den seriøse forskning frem til et helt annet resultat enn dommedagsprofetene. Enten det gjelder mat, energi, mineraler eller hva vi ellers trenger, er menneskets muligheter fremdeles meget store, tildels ubegrensede. Og da har man slett ikke tatt med den største av alle ressurser: Mennesket og menneskets evne til å finne nye veier og løsninger i vanskelige situasjoner.

Den største fare for menneskeheten i dag er at vi mister troen på vår egen evne til å takle problemer. Og det er ikke hovmot, men pur realisme når vi sier at det ville være særlig katastrofalt om dette skulle skje med Vestens folk. Den utvikling

vi har vært igjennom i de siste århundrer, har gitt oss nøkkelen til løsningen av svært mange av verdens problemer. Tjener det noen at vi i selvpoppivelse kaster denne nøkkel overbord?

Norsk journalist...

(forts. fra side 1)

Jordbruksproduksjonen går nedover, bl. a. på grunn av en massiv kollektiviseringskampanje, og det har vært tilfeller av hungersnød. Tiltross for at grensen til Rhodesia er sperret, drar mange dit for å kjøpe korn.

Om Machel er hatsk overfor Rhodesia, så er han meget forsiktig når det gjelder Sør-Afrika, fordi titusener av arbeidere fremdeles drar til grubene der og bringer hjem verdifull valuta.

Frelimo har alt for få folk til å danne en noenlunde effektiv administrasjon, og forholdene er kaotiske.

Russiske skip kommer stadig med forsyninger, bl. a. av våpen, som gjør det mulig å bygge opp en langt større hær enn Frelimo hadde da de kjempet mot portugiserne.

Ulateig mener det er urealistisk å tro at denne harde linjen vil bli myket opp de første årene.

Slik er den sosialistiske «frigjøring» som så mange her hjemme har hevet til skyene, og som bl. a. Reulf Steen har lovet ny og full støtte.

Vi har ikke...

(Forts. fra side 4)

gersnød snart stå for døren i Sovjet, dersom U.S.A. stenger av sine leveranser av korn.

Under forutsetning av at regjeringene i U.S.A. og de europeiske stater blir bestående av menn som ser de faktiske forhold i øynene, og innser den dødelige kommunistiske fare, og slutter å opptre som det Lenin med rette kalte kommunismens «nyttige idioter», da skulle det være store muligheter for å bringe Europa noenlunde velberget gjennom de kommende tiårene. Det kan imidlertid komme til å medføre enorme tap og offere, dersom en storkrig bryter ut. Men dette er offere som Vestens befolkning dessverre må finne seg i å betale, all den stund deres ledere i sitt forblindede hat til Tyskland i 1945 ødela dette rike så fullstendig at det militært idag er av nærmest underordnet betydning. Det hjelper ikke om de har en hær til enhver tid på over 1/2 million mann, når denne hær er kjemisk fri for nasjonalfølelse, kampånd, moralsk ryggrad og disiplin.

Jeg ser klart og tydelig for meg den mulighet at i en eventuell ny storkrig, må sønnene til

Gjør en innsats for å skaffe nye abonnenter i sommer!

O mai, du skjønne, milde er en herlig måned, men dessverre ikke den beste for abonnementsverving. 32 nye abonnenter er litt for slapt, men fremover går det ihvertfall. Totalt er vi nå oppe i 325 nye abonnenter siden konkurransen fylkene imellom begynte.

Sommeren er en tid da man reiser rundt, treffer gamle venner og nye mennesker. Vi håper våre lesere vil benytte anledningen til å tegne nye abonnenter, slik at vi kan melde om virkelig stor fremgang i vårt augustnummer.

På grunn av tekniske vanskeligheter kan vi dessverre ikke bringe oversikten over stillingen fylkene imellom denne gang.

alle de mennesker som i 1945 spyttet på tyskerne og de anti-kommunistiske NS folk og frontkjempere, dra i felten og satse sine liv i kampen mot en fiende som deres fedre og mødre og besteforeldre i stor utstrekning tiljublet i 1945. Vi får bare håpe for menneskehetens skyld at fornuften seirer, så vi kan slippe en 3. verdenskrig. Men lefling med og unnfalighet overfor Sovjet, vil bare bidra til å gjøre en slik uhyggelig krig til en kjensgjerning.

Til slutt vil jeg gjerne svare på «Birger»s spørsmål til meg med et motspørsmål: Kan NATO stole på Norge? Et land hvis myndigheter i snart 30 år har vært mere optatt av ikke å fornærme Sovjet, enn av å skape et virkelig effektivt forsvar for Norge, som kunne ha muligheter for å motstå et angrep når det eventuelt måtte komme.

Brage

Kissinger kapitulerer...

(forts. fra side 2)

Og det er i denne situasjon Kissinger kapitulerer og gir ihvertfall sin moralske støtte til terroristene. Kanskje har han et forfengelig håp om tross alt å vinne en viss innflytelse hos dem, men hvis han tror sovjetlederne vil gå med på det, må han være utrolig blåøyd.

Med sin østkystradikale, «liberale» bakgrunn har Kissinger gode forutsetninger for å stå som eksponent for amerikansk selvpoppivelse. Det kommer klart til uttrykk i hans «avspennings»-politikk og nå også i hans nye Afrika-strategi.

Men vi europeere skal vokte

oss vel for å sette oss på vår høye hest. Når amerikanerne de siste år har gitt opp sin faste holdning overfor sovjetimperialismen, så er en av de viktigste grunner at våre europeiske regjeringer gang på gang har sviktet USA og også falt amerikanerne i ryggen, som f. eks. i Vietnam-spørsmålet. Hvilken ulykke vi dermed også har bragt over folkene i Indonesia, ser vi nå tydelig i Cambodsja.

Og de europeiske regjeringer fortsetter å ture frem som før. Da diktatoren fra den sosialistiske ettpartistaten Tanzania besøkte Norge nylig, henvendte vår egen Nordli seg til ham med disse ord: «For Afrikas fremtid deler vi Deres håp om at Tanzanias ånd fortsatt vil skinne ut over landegrensene». At denne «ånd» etterhvert kan komme til å bli ganske blodbestenkt, ser ikke ut til å spille noen rolle.

Men det er håp. Kissinger er på ingen måte hele USA's stemme. Utilfredsheten med ham er økende, og når en mann som Ronald Reagan ser ut til å kunne gjøre Ford rangen stridig i kampen om presidentnominasjonen, så er det bl. a. misnøyen med utenriksministeren som hjelper ham. De som forlanger en fast holdning overfor verdenskommunismen, kan ennå vinne overtaket i USA.

Men vi kan ikke overlate alt til amerikanerne. I vårt eget land og over hele Europa må vi gjøre vårt til å feie vekk alle regjeringer, alle politikere som stiller seg på de røde undertrykkeres side eller kompromisser med dem. Vår frihet og vår lykke i fremtiden vil avhenge av at vi er villig til å føre en kompromissløs kamp, til å stoppe utviklingen i retning av en verden der vi alle er tvunget til å leve under skruppelløse røde maktpolitikere.

Observator

HIRDUNIFORM KOMPLET

købes eller byttes af dansk samler. Andre NS-effekter har også interesse. Bill. mrk. 120 til Folk og Lands eksp.

BYTES:

Kompl. radiotal på lydband av Quisling 9/4 1940, 5/5 1945, reportage fr. St.akten 1942, Quislingsprocessen 1945 bytes mot tal av Quisling el. Terboven. Svar till: S. Zetterlund, Södermalmsgt. 43, 852 35 Sundsvall, Sverige.

Slik skaffet . . .

(forts. fra side 3)

Flere opplysninger om den økonomiske side av Nasjonal Samlings kamp for Norge er å finne i heftet «§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret» som fåes kjøpt for kr. 5,— (forskudd) fra INO's boktjeneste, postboks 923 — Sentrum, Oslo 1.

AKP(m-l) . . .

(forts. fra side 1)

dagsmåltid, noe svært mange av dem sårt trenger til.

Istedenfor disse hjelpetiltakene har maoistene lansert parolen «Vi vil inn i den vanlige boligmasse», et krav som lyder forlokkende for herbergistene, men som har vist seg å være meget lite realistisk etter de forsøk som er gjort.

Det AKP(m-l) som vanlig er ute etter, er å spre uro og misnøye. Om de bare kan få fremmet sine egne politiske mål, spil-

ler det ingen rolle for dem om de gjør forholdene vanskeligere for 2.500 ulykkelige mennesker.

Uverdig . . .

(forts. fra side 1)

Når det gjelder Urbyes oppfatning av Quisling, finnes det ingen tvil. Han opptrådte bl. a. som vitne i saken mot Quisling i 1945, og ifølge det offisielle referat (s. 239) uttalte han:

«Dengang da Norge ble overlatt varetakelsen av de engelske interesser i Sovjetsamveldet, ble han (Quisling) av departementet utnevnt til å være til hjelp ved legasjonen. Og han hadde jo for det utmerket gode betingelser. For det første kjente han det russiske språket godt, han talte utmerket godt russisk. Dernest hadde han ved sitt arbeid i Nansenhjelpen et enestående kjennskap til russiske forhold og til tilstanden i Russland. Og så var han også en mann som jeg allerede kjente fra den

tid han hadde vært militærattaché i Helsingfors, og hvor jeg da fikk meget til overs for ham, personlig også. Han var en meget pliktoppfyllende mann, en ordensmann, det var en mann med store interesser, og han var meget kunnskapsrik. Det var jo rent forbauende hva han kunne vite om spørsmål som kom helt uventet på ham. Da han kom til meg første gang, som militærattaché i Helsingfors, traff jeg general Holtfodt, som lykkønsket meg med at jeg hadde fått en slik mann til medarbeider ved legasjonen.»

Verdien av Quislings arbeidet for England fremgår ellers tydelig av følgende sitat fra Paul M. Hayes' Quisling-biografi (London 1971): «Hans arbeide ble så høyt verdsatt at han, etter at oppdraget var endt, ble tildelt CBE (Commander of the Order of the British Empire), en orden som dengang var høyt vurdert.»

At man er imot Quislings meninger og politiske handlinger, er greit nok. Noe helt annet er det å forsøke å nedvurdere den betydelige innsats han gjorde, først og fremst i Russland, før han trådte inn i norsk politikk. Selv om enkelte kan ønske seg en «avmytisering» av ham, er det norsk presse uverdigg å tilsmusse et utvilsomt dyktig og evnerikt menneske på denne måten.

Okkupasjonshistorie sett fra den «gale» siden

«— interessant og nyttig, den kaster nytt lys over mange sider av okkupasjonstidens Norge.»

Per Kokvold i Tønsbergs Blad

«Trolig vil boka bli gjenstand for bred meningsutveksling, siden den neppe kan ties ihjel, 35 år etter okkupasjonen.»

Øivind Vindal Christensen i Porsgrunns Dagblad

«Boka bringer fram mye interessant stoff.»

Jostein Pedersen i avisen Hadeland

«Historien er takknemlig for alle lys, alle bidrag som kan opplyse mørket. I den sammenheng er Odd Melsoms bok verdifull. Den er også skrevet uten preg av bitterhet.»

Tore Dyrhaug i Sandefjords Blad

Odd Melsom

«PÅ NASJONAL URIASPOST»

Supplement til okkupasjonshistorien

Pris kr. 65,—

Fåes hos mange bokhandlere eller ved direkte bestilling til

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO)

Postboks 924 — Sentrum, Oslo 1.

Når betalingen følger bestillingen, sender INO boken portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg. INO's postgirokonto: 1 50 28.

UNGDOM — KAN DERE HJELPE MEG I SLÅTTEN?

Jeg er 66 år, var 6-års-kandidat i «hine hårde dager», har hjertetrøbbel og bor alene. I slåtten trenger jeg hardt til hjelp et par uker. Bor i Romsdal. Skriv snarest til B.m. 121, Folk og Lands ekspedisjon.

ANSVARSBEVISST DAME

alder 25—40 år, får jobb på overnattings- og campingplass i Nord-Trøndelag. Mulighet for å bli samarbeidspartner. Personlige opplysninger, gj. vedl. foto. Holmset Camping & Overnatting — Magne Viset, 7823 Sjøåsen.

«Støtteannonnene» setter ny rekord!

Aldri før har vi kunnet kvittere for så mye som denne gang: 49 «støtteannonser» har gitt oss tilsammen kr. 5.427,84. Og hjertelig takk for det!

Vi har ennå vel et dusin «støtteannonser» som ikke er kvittert for. Vi håper imidlertid at det skal komme inn adskillig flere før vi trykker vårt augustnummer, slik at vi får fullt hus, dvs. 49 bidrag, også neste gang.

For nye lesere kan vi opplyse at «støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte vanlige annonser.

«STØTTEANNONSER»

fra Folk og Lands venner

Takk for følgende bidrag:

B., Tjeldsund 80,—	M., Langevåg 60,—	O., Hedrum 50,—	Veteran, Rena 1.000,—	A. T., Oslo 160,—
K., Tangstad 60,—	A., Vadheim 300,—	K., Uvdal 210,—	A., Våler i S. 60,—	H. J., Oslo 50,—
G., Tangstad 60,—	I., Fjelliskålsnes 150,—	O., Nore 100,—	K., Lysaker 50,—	F. H., Oslo 50,—
E., Mosjøen 50,—	S., Åkra 50,—	O., Nesbyen 50,—	I., Askim 60,—	E. S., Oslo 50,—
A., Spongdal 160,—	K., Hafrsfjord 150,—	H., Nordre Toten 60,—	K., Mysen 60,—	O., Uppsala 148,91
A., Oppdal 80,—	O., Sandnes 60,—	S., Lena 60,—	H., Fredrikstad 60,—	B., Ringsted 93,93
A., Vestnes 240,—	O., Kristiansand 50,—	O., Røn 60,—	O., Jeløy 85,—	«Folk og Land» er i fremgang!
A., Brekkestø 160,—	H., Tretten 60,—	M. L., Oslo 60,—		
O., Arendal 60,—	K., Otta 250,—	L. R., Oslo 60,—		
G., Skien 60,—	O., Vågåmo 100,—	T. H., Oslo 150,—		
O., Skien 60,—	G., Lesja 110,—	A. N., Oslo 50,—		
O., Bø 60,—	K., Stange 60,—	S. S., Oslo 60,—		

FOLK^{og}LAND

DE TALER ÅPENT OM DIKTATUR

Det egenartede ved dagens ytterste venstre er at de ikke prøver å skjule sine hensikter bak smukke talemåter, slik det før har vært vanlig. Isteden bekjenner de seg åpent til diktatur og undertrykkelse. Som f. eks. den røde forfatter Edvard Hoem som i et intervju med Adresseavisen går inn for hundre prosent marxistisk kontroll med forfatterne:

- Forfatterrollen i fremtiden?
- Jeg tror på proletariatets diktatur. Da skal en egen komite dele ut emner til forfatterne.
- Det må da bli en kunstnerisk tvangstrøye?
- Jeg håper å få et ord med i laget når tema skal distribueres, sier Edvard Hoem.

Det underlige er at slike uttalelser knapt vekker oppsikt og slett ingen protester. Toleransen overfor det som foregår på venstresiden, tøyes meget langt — i denne sammenheng ikke minst av etablerte forlag, som uten skrupler utgir disse diktaturtilhengeres «progressive» skriblerier.

Derimot mangler i vårt samfunn enhver toleranse når selv de uskyldigste ting, som f. eks. en frontkjemperfest, foregår på vår side. Vi oppfattes, etter hva vi kan forstå, som en langt farligere og større trusel enn maoistene. Kanskje skulle vi føle oss smigret over at man tillegger oss en slik potensiell politisk kraft. Men i virkeligheten viser det jo bare en enorm svikt i pressens og opinionens vurderinger.

«Folk og Land» diskuteres

På grunn av den økte støtte vi får fra våre lesere har vi kunnet annonsere for «Folk og Land» i «ALP-avisen», «Dag og Tid» og «Samfunnsliv». I «Dag og Tid» fant vi kort etter følgende innlegg, skrevet av Lars Staurset og Torill Steien, Oslo:

DT, FRI OG UAVHENGIG»

Slik står det lesa i ei eigen-annonsen i DT nr. 28. Den uavhengige stillinga er vel nok av det lesarane av Dag og Tid set mest pris på. Det er alltid spennande å opne avisa. Nye og uventa synspunkt slepp til. Somt er ein usamd i, av og til blir ein irritert, men dei mange meiningane stimulerer til å tenkje sjøl og vere med i debatten.

Men av og til går Dag og Tid over streken. Rett over den nemnde annonsa har «Folk og Land» fått spalteplass. Gammalnazist-organet

kallar seg òg ei «uavhengig avis». At DT-nummeret er datert 9. april gjer ikkje saka betre.

Spaltene i Dag og Tid er opne for svært mange synspunkt, og bør vere det. Det gjeld også annonsespaltene. Men ein stad bør det gå ei grense. Særleg i ei tid då gamle og nye nazistar prøver å samle krefter og gjere seg politisk akseptert att, bør vi vise kva side vi står på.

Senere har paret Staurset/Steien fått svar fra Anders Krøvel, som hevder:

Etter mi meining bør Dag og Tid ikkje fylgje rådet om å nekte å ta inn ei slik annonsen. For då har nemleg avisa sagt takk og farvel til si uavhengige stilling. Då er Dag og Tid ei sensurert avis, og det har vi etter mi meining nok av frå før.

«Kristendom er noe forbaska tull»

HYKLERI NÅR MAOISTER PÅSTÅR AT DE IKKE ER IMOT RELIGION

Av JAN HELGE GRINI

Våre hjemlige maoister bedyrer at de ikke er motstandere av religion, men hvis man studerer deres skrifter, og hva deres forbilder har uttalt seg om dette, må man nesten ha lov til å si at hvis en maoist sier at han ikke er motstander av religion, må han enten ikke vite hva han snakker om, eller så lyver han. Jeg kjenner personlig et medlem av Rød Ungdom her i Flekkefjord som av og til holder andakter på et sted som kalles «Sjøloftet», og jeg kan ikke forstå at han kan få seg til dette så lenge han tilhører Rød Ungdom.

La oss nu se på hva denne persons organisasjon, og hans forbilder har uttalt om religion, og da særlig om kristendommen.

Ifølge Rød Ungdoms avis «Uredd» nr. 1-1976 står det: «Det er få norske elever som ikke synes kristendom er noe forbaska tull. Akkurat dette synes albanske elever også. For en 10 år tilbake tok elever ved middelskolen i Durres initiativ til en kampanje mot det som fantes av rester av religion i Albania. Kampanjen bredte seg utover landet, hele folket disku-

terte religionens innhold, hvilken innflytelse den hadde på folk osv. Resultatet ble at kirkene i Albania ble stengt, mange av dem bygd om til ungdomshus. *Kristendommen har sjølsagt aldri vært fag i skolen i det sosialistiske Albania.*»

«Kristendommen har sjølsagt aldri vært fag i skolen i det sosialistiske Albania.» Dette sier Rød Ungdom om det land som er et av deres idealland. Det at kristendom aldri har vært noe fag i skolen der, er helt i pakt med maoistenes forbilder.

Ifølge Marx er religionen opium for folket. I forordet til Lenins «Religionen» står det: «For den bevisste sosialist er ateisme, frigjorthet fra enhver form for overtro, og konsekvent kamp mot kirken og religionen en selvfølge. Årsaken er at religionen er uforenlig med en materialistisk verdensanskuelse og dermed også med marxismen.»

Stalin opprettet «Sovjets Gudløses Forbund» under GubelmannJaroslavsko, som erklærte at de «var forpliktet til å ødelegge enhver religiøs verdensansku-

else». På deres 2. Sovjetkongress uttalte Buccarin at: «religionen må erobres med opplantede bajonetter», mens deres organ «Den Gudløse» 6.11. 1930 skrev: «Vi vil sette alle kirker i verden i brann».

Dette er altså hva maoistenes organisasjon og deres forbilder har sagt om religion. *Passer det seg da at medlemmer av Rød Ungdom holder andakt?*

Nytt norsk «ukeblad» som er helt annerledes

«Vi og Vårt» heter et nytt magasin som nylig kom med sitt første nummer. I det ytre er det til forveksling likt et vanlig ukeblad. Men:

«Dere finner ingen romaner og ingen noveller og ikke noe konge- og filmstjernesladder i dette bladet. *Må dere ha det?*» skriver det nye bladets redaktør og utgiver Lita Heiding, kjent som mangeårig redaktør av «Hjemmet»s «Alt for damene».

Isteden konsentrerer «Vi og Vårt» seg om helse- og miljøspørsmål i en lettlest og interessevekkende form.

I 1976 skal bladet utkomme med fire nummer, neste år antagelig som månedsblad. Det er også meningen at det senere skal komme på dansk og svensk.

«Vi og Vårt» koster mer enn et vanlig ukeblad, men for vår del synes vi det er verdt det — og litt til.

Kari

Bakerne i klemme mellom S-lag og LO

KAPITALSTERK KOOPERASJON UTNYTTER FORBUDET MOT LØRDAGSBAKING

Meget mot sin vilje aksepterte bakermestrene i 1974 at svennene skulle slippe å bake brød på lørdager, og noen storulykke er det da heller ikke at vi får litt hardere skorper å tygge på i helgene.

I den siste tiden har imidlertid endel mestre ofret sin lørdagsmorgen og selv satt, eltet og stekt, og det har de da etter loven og tariffavtalen også rett til. Men formannen i Norsk Næringsforbund, Age Pettersen, har mistanke om at andre, f. eks. bakerienes funksjonærer, hjelper til, og da er det noe helt annet. Om slikt fortsetter å skje, må man nekte å levere mel til disse bakermestrene, sier han.

Det Pettersen ikke sier noe om, er grunnen til at bakermest-

rene tar denne lørdagsjobben og kanskje også lokker andre med. Kapitalsterke S-lag har nemlig kunnet installere anlegg som holder brødet ferskt fra fredag til lørdag, og slik kommer den lille baker i en meget uheldig konkurransesituasjon i forhold til den mektige konkurrent.

Det er selvfølgelig riktig av Pettersen å verge sine medlemmers rettigheter etter tariffavtalen, men hvorfor ikke også si et sannhetens ord mot den som undergraver forbudet mot lørdagsbaking og i virkeligheten satte det hele igang? Men kanskje er også kooperasjonen en av våre mange hellige kuer, som det ikke for noen pris må sies noe stygt om?

HJELP OSS Å HJELPE

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE OG FALNES ETTERLATTE

Postboks 1407 - Vika, Oslo 1. Postgirokonto 18070

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11-14, onsdag kl. 18-21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0,60 pr. spalte millimeter

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo